

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΔΡΥ ΝΤΥΒΕΡΟΥ

ΡΕΚΛΑΜΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

κύριος και η κυρία Λεωνορτάς βγήκαν στενοχωρημένοι από το επαρχιακό συμβολαιογραφείο. Η στενοχωριμένη γοητή ξεσάδλη τους τούς άφηνε βέβαια όλη της την περιουσία, αλλά με τον όρο να πληρώνουν τέσσερες χιλιάδες φράγκα το χρόνο στους δύο γέροντες ύπηρέτες της.

—Τι άνακατενεται, τωψ' αυτή στά δικά μας τά λεφτά!... στέναξε ή κ. Λεωνορτάς. Άκούς εκεί! Τέσσερες χιλιάδες φράγκα το χρόνο στους ύπηρέτες!...

—Έλένη! έλεε ό κ. Λεωνορτάς. Δέν ζεις δίπλω...

Ό κ. Λεωνορτάς ήταν ένας ωμορφάνθρωπος, ως πενήντα ετών, με άραια, γυαλιστερή και μυρωδάτη γενειάδα. Ή γυναικα του, ψηλή, άδύνατη και ξερακιανή, φαινότανε ξεροφυρμένη στη διπλή φωτιά της ζήλειας και της τογγουνας.

—Ήάει μεσημέρι!... έλεε τέλος. Πού νά γρή κανείς τώρα; Έινε τούλάχιστον ένα τέταρτο όρθιος, ώσπου νά φτάσουμε στο ξενοδοχείο. Καί τί λάσπες!... Ούτε σκουβίζουμε ποτέ τους εδώ! Νά σοψ πετιχί τόπος!... Τό φουόντιον μου πρέζει νά τό πετάξω πέρα, δέν φοριέται!... Κίττα χάλια!...

—Παί νά μίν έθρομιο με τό αυτοκίνητό μας;... έλεε ό κ. Λεωνορτάς. Ή κ. Λεωνορτάς ούτε καταδέχτηκε ν' άπάντηση. Άνασκήωσε τό φουόντιν της και περπατούσε μαναζενή, σκουνοτυφλώντας πάνω στις άνομαίες πέτρες. Τό αυτοκίνητο τό χρησιμοποιούσε μόνο για τις έπισημες επισκέψεις. Ούτε κι ή πιθανότης μάς καλής κληρονομιάς μπόρουσε νά την πείση την ήμερα αυτή νά κινή τό μικρό αυτό ταξίδι με τό αυτοκίνητό της. "Όσο περισσότερο πλούτιζαν, τόσο πιο πολύ γινόταν φιλάργγη, άν κι έκανε πως σιχαίνεται τό έμπόριο και κάθε βομμηχανία. "Ήτανε, βλέπετε, από οικονομία δικαστικών αυτή, ένά ό πατέρας τοφ άνδρος της κέρδιος τά εκατακαυριά του με την περιήγητη «Ραβζογίτη», ένα καλό λιχέρ διχης του έκευρέτωτος. "Όταν τακαζόντουσαν οι δύο σφί, γο κι ήθελε νά προσάβη τό άνδρα της ή Έλένη, τόν έλεγε εκάελλας!... Έκρωφάν την προέπεισι τών εισοδημάτων τους σάν άνταν κάποια μεγάλη ντροπή!... Ή κ. Λεωνορτάς ήταν περήτανη γά τις έλλεκτές κοινωνικές σχέσεις της. Ούτ' ένας έμπορος δέν πατούσε σπίτι της.

"Όλο συνταξιοούχους δέχότανε, μαζύ με τις κυρίες τους. Δεχόντουσαν μιά φορά την έβδομάδα, μέσα σ' ένα σαλόνι πού μόνη καινοφρά, κι έκαναν κουβέντες κομψιμένες, χωρίς κανένα ένδιαφέρον. "Όσοσο, βλοι τους ζήρησαν, δταν έπρόκειτο νά ληφθή άπόφασσις άν θά μπορούσαν νά δεχθούν στόν εκώλυο τους κάποιο καινούριο πρόσωπο. Ή γήρα ενός πολνεκατομυρηούχου δέν έγινε δεκτή, γιατί ξεκαλοήθοφσε — λέει — νά διεσφίνη την ηχηρίση τοφ άνδρος της. "Έτσι κι' ό κ. Λεωνορτάς κατάντησε σιγά - σιγά νά ντρέπεται για τόν πατέρα του;

—Α! Ήταν ένας μεγάλος γαιοκτήμων ό πατέρας μου. Για έλάχιστο μόνον χρονικό διάστημα ασχολήθηκε και με κάποια βιομηχανία. Τά παρόητος όμως σχεδόν άμισος κι' άφιερώθηκε στά άπέραντα χτήματά του...

Γιά την περιήγητη «Ραβζογίτη» οφτε λέξι δέν έλεγε. Τό καταραμένο έναινο λιχέρ δέν φάνηκε ποτέ στό σπίτι τους!...

***

Και νά τους τόφρα, οι δύο σφίγγοι, πού γοφίζον ποδαρόδρομο στό σταθμό, άφου άκουσαν τη διαθήκη της γοητής θείας τους.

Άζωφνα ένα άμάξι φάνηκε νάρχεται από τό αντίθετο μέρος τοφ δρόμου.

Οι δύο σφίγγοι άναγκάστηκαν νά κολλήσουν στόν τοίχο για νά μη τους λαοσπίση. Άπόησαν όμως πού δταν έβδαν τόν χίφιο πού δδηγούσε τό άμάξι νά τους χι ορετά ύποκλήματα.

—Αυτό μάς έλειψε! έλεε ή κ. Λεωνορτάς, πού είχε μάτι διαπεραστικό. Έινε ό Νιτοφ, καλέ, εκείνος ό χιφάις, πού δέν θέλησα νά τόν ξαναϊδω άπ' την ήμερα πού παντρεθήκαμε!... Μά; γνώρισε... Σταιμάτησε... Έινε από τους φίλους τοφ πατέρα σου... Κρασίμπος!...

Κ'άλλήθεια, ήταν ό κ. Νιτοφ, Σταιμάτης τό άλογό του, πού άνιποκουούσε νά φήγη, κι δταν έπιτέλιος μπόρουσε νά πάη κιντά τους φάνας!...

—Μεγάλη μου χαρά!... Χαιριτώ σας, κυρία

και κύριε! Ού, μπροσ, παληάλογο!... Θά σοφ κόψω τ' αυτά!... "Πουχα!... Μπροσ!... Πώς καλός άνεμος σάς έφερε κατά δά, κ. Λεωνορτάς; Καίροf έχομιο νά ύθωθούμε. Σάς γνώρισα όμως άμισος κι' ελτα με τό νοφ μου: «Μιωρέ, οι Λεωνορτάς έν' αυτοί!... Είθετε καλά;... Θ' άνεβήτε, πατεώ, στό άμάξι μου. Θά στρωμαχτούμε λιγάκι, θ' άποφύγετε όμως τις λάσπες...

Ό κ. Λεωνορτάς ήταν κρημμένος πίσω από τη γυναικα του. Έκείνη διάτασε μιά στιγμή. Μά ό κ. Νιτοφ ξεκαλοήθηκε:

—Άνεβήτε, άνεβήτε! Θάρθετε μάλιστα νά φάτε σάπι. Θά τά βρήτε όλα μπόλα!... Χαιρίς ταιμωρίους!... Θά με περιποιηθήτε και σεις στό Παρίσι, σύμφωνα; Μόνο πού δέν έρχομαι ποτέ μου εκεί. Ή δουλειές, βλέπετε!...

Ή τελευταίες αυτές λέξεις έπεισαν την κ. Έλένη. Ό άνδρας της την βοήθησε νά σαφραλώση στο άμάξι και ξεκίνησαν, ένθουσιασμένοι πού θάκαναν την οικονομία τοφ γεύματος και θ' άπέφειγαν και τόσο δρόμο με τά πόδια, μέσα στις λάσπες. Άλλά κι' ό κ. Νιτοφ ήταν ευχαριστημένος, ένθουσιασμένος, μάλιστα.

—Θά χαρή πολύ ή γυναικα μου, έλεγε. Ή κ. Λεωνορτάς δά της πή για τις τελευταίες μόδες στό Παρίσι. "Έχω και μιά κόρη... Ού, παληάλογο! Μπροσ!... Κι' έναν γιόφ, παληακαρά σπαστό. Καί κάτι κρασά!... Κάτι κρασά, γέταρ κι'...άμβροσία!... Θά μοφ πητε τη γνώμη σας. Καλήμερα, μάμπημα Λεσθιδώ, καλά;... Ό κ. Λεσθιδώ εινε έπιστάτης σ' ένα χτήμα μου. Κοινίετα λιγάκι τό άμάξι, ό δρόμος, βλέπετε, κάνει όμως καλό στό σημάτι... Είγα πάει για κάτοιν πελάτη. "Έκλεισα μιά καλή δουλειά, δόξα νάχη ό Θεός! Άνάμεσα σ' δύο ποτηράκια, τά κανονίσαμε δλα εν τάξει. Ού, παληάλογο!... Θά σοφ βγάλω τ' αυτά!... Μπροσ!...

Κάθε φορά πού ό Νιτοφ μιλούσε σ' άλλοφ του, ή κ. Λεωνορτάς δέν μπορούσε νά κρύψη την άηδία πού της προξενούσε ό χιφάις αυτός άνθρωπος. Ετιζώως πού δέν μπορούσε νά την ιδή, Μονάχα όμως ή ιδέα πώς θάρωγε τζάμπα, την συγκρατούσε. Καί γι' αυτό μπόρε προσχαρη στό σπίτι τοφ κ. Νιτοφ και φράνγε γλυκοήλητη στη γυναικα του, άν και την πέρασε στήν άρχή...για μαγειρίσα! "Ή κόρη τους, ή Καρλόττα, πού ή κ. Λεωνορτάς την πήρε για καινοφρα, έτροξε και μάζηγε ώρα-όρατα λουλούδια. Έκανε ένα θαιμάσιο μπουκέτο, τό δίλωσε με μιά...έφημερίδα και της τό πρόσφερε. "Ήτανε μιά γλυκιά καπέλλα, μόνο πού φορούσε ένα κρασίλι στό κεφάλι, γιά τόν ήλιο. Γνώριζαν και τόν γιόφ της οικογενείας, τόν Κριτριαν. "Ή οικογένεια έμενε σ' ένα μικρό περίετρο, πλάι στό οίκοπνευματοποιείο και στό μαγαζί.

—Πέραστε στό δωμάτιο της κόρης μου νά πλύνετε λιγάκι τά χέρια σας, κι' έλάτε στό τραπέζι άμισος, τους παρακάλεσε ή κ. Νιτοφ.

"Όταν βρέθηκαν μόνιο τους, ό κ. Λεωνορτάς ψιθύρισε:

—Δέν φαντάζομαι νά φταώ γ'ω σέ τίποτε, για δλα αυτά!...

—Δέν έχω σκοπό νά πιάσω σχέσεις μ' αυτούς τους άνθρώπους, άπάντησε ξερά ή γυναικα του. Δέν έμιασε τό ίδιο πράγμα, δόξα νάχη ό Θεός! Θά τους στείλωμε μιά κάρτα νά τους εδχαρστήσουμε και τέλειωσε. "Άν πηγαίνουμε στό έστιατόο, πο ός ξέρετε τί θά μάς σφβόριζαν και σέ τί τιμές!...

Τό γεύμα ήτανε θαιμάσιο. Ή κ. Νιτοφ δέν έβγαλε την ποδιά της. Ό Νιτοφ σερβιούζε μόνος του, δρθος, πελώριες μεριδες. Είχαν μιá περιήγητη διελέττα από αυγά της ώρας. Γαλοπούλα παραγεμιστή, άρνάκι θάμμα κι' δλα τά παρελπίμα. Ό κ. Λεωνορτάς καταβρόχζε ά-γώως, βάζοντας τό άριστέρο του χέρι πάνω από την γενειάδα του, για νά την προσκλήση άπ' τις σάλτσες. Στά κρασάκι όμως λίγο έλειψε νά γίνη έπισόδο.

—Γιά δοκιμάστε αυτό τό περίφημο κρασί, έλεπε ό Νιτοφ στόν κ. Λεωνορτάς. Είθετε τις δουλειές έσσει, καταλαβαίνετε από κρασά!...

—Δέν έφτι ιδέα, τόν δέκομε ψυχρότατα ή κ. Λεωνορτάς.

—Πώς γίνεται αυτό;... Ό πατέρας του...

—Τί έκανε ό πατέρας του;

—Ήτανε από τους πιο δυνατούς κρασεμπόρους στόν τόπο μας... Μά τό Θεό!...

—Πολύ πιθανόν. Πέρασαν όμως από τότε τόσα χρόνια!... Δέν τό θυμωμάστε πια αυτό δίδολο!

Ό Νιτοφ δέν έπέμενε κι' έτσι πέρασε ή

Ή Καρλόττα της πρόσφερε ένα θαιμάσιο μπουκέτο, δίπλωμένο με μιά...έφημερίδα!...

ΜΑΤΕΣ 2' ΟΛΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Με την ερευνήσιμη τρομερή ζέστη, που μιά έχει κατατυραννήσει, καλόν εινε ν' αναμνησθώ μερικώς ιστορικούς καύσωνες.

Στό Λονδίνο, λοιπόν, στις 28 'Ιουλίου του 1855, τ' θερμόμετρο Φαρενάι σημείωσε θερμοκρασία 162 βαθμών, στις 7 'Ιουλίου του ίδιου χρόνου ή θερμοκρασία έφτασε τούς 155 βαθμούς Φαρενάι (680 εκατοντάδων), στις 4 'Ιουλίου 1887 ανέβηκε στους 151 βαθμούς Φαρενάι και στις 14 Αύγουστου 1876 στους 147 βαθμούς Φαρενάι.

***

Στά παλαιότερα ακόμη χρόνια σημειώθηκαν φοβερά καύσωνες, που έπεφεραν τεράστιες καταστροφές.

Στά 1809, Έξαιμα, ή Μαρτίρη είχε έρημωθή από τόν υπερβολικό καύσωνα, οι δρόμοι της είχαν γεμίσει από θύματα ήλιόσεως και τ' χωράφια και τ' άμπελεια έμειναν άθέριστα.

Κατά τό 1772 ή ζέστη στη Νέα Υόρκη ήταν άνωφόρη. Τis περισσότερες ήμέρες ή θερμοκρασία υπό σκιάν εκμείναιτο μεταξύ τών 135 και 140 βαθμών Φαρενάι.

Στή Γαλλία, στα 1705 και 1718, από τήν ξηρατική ζέστη καταστράφη ένα μεγάλο μέρος τής παραγωγής φρούτων και λαχανικών και όχι λίγες χιλιάδες ζώα έσκασαν ...

Στά 1152, στη Γαλλία, τόση ήταν ή ζέστη, ώστε...έφυγαν αινά στον ήλιο ...

Στά 1132 ο Ρήνος έστέφρησε τελείως από τήν υπερβολική ξηρασία και τή ζέστη ! Έπίσης και στα 1302 έστέφρασαν, όχι όμως τελείως, ο Ρήνος και ο Δούναβς.

***

Και μιά που μιλήσαμε για μεγάλες ζέστες, σημειώνουμε και τούτο : "Οτι ο άνθρωπος μπορεί να άνθεξη σε θερμοκρασία 170-180 βαθμών Φαρενάι (δηλαδή 71-82 βαθμούς εκατοντάδων)". Στά 1828 μάλιστα έγινε ένα σχετικό πείραμα στό Πανεπιστήμιο τών Παρισίων. Κάποιος 'Ισπανός άνθεξε επί 5 λεπτά σε θερμοκρασία 290 βαθμών Φαρενάι — δηλαδή 93 1/2 βαθμών εκατοντάδων.

***

Οι Κινέζοι σνηθίζουν να προσθέτουν στό χυμό τους και τόν καρπό που τούς κρατούσε ή μαννα τους μέσα στα σπλάχνα της. Έτσι, μόλις γεννηθή ένα Κινεζάκι, θεωρείται ως έχον ήλικιαν άνάλογον με τόν χρόνο που τό έκνοφόρησε ή μητέρα του ...

***

Στήν Άμερική ζή μιά κοπέλλα δεκατένε χρόνων, τής άπίας ή καρδιά...έσχινη από πόνο και κάνει τό γέρο τών πνευμόνων της ! Τελείτως, δωσε πιστοποιήν ή άκτινογραφίσεις, ή καρδιά της νέας βρίσκειτα κάτω από τόν δεξόν μαστό της.

***

Στό μοναστήρι "Άγιος Αλέξανδρος" της Πετρούπολεως έπήρε πρό της Ρωσικής επανάστασης τό κεντάριον του ίδιου του, τό όποιον ήταν δόλοκληρο από καθαρό άσμη, που ζύγισε 3.250 λίτρες ! Τό άσμη αυτό τό άραξαν οι Μπλοσέβικοι κατά τήν επανάσταση.

***

Μά από τις μεγαλύτερες έκκλησιες τού κόσμου εινε και ή Μητρόπολις τού «Σωτήρος» της Μόσχας. Οι πέντε όλοι της : ήταν πρό της Μπλοσέβικικής επανάστασης σκεπασμένοι από πλάκες καθαρού χρυσού και τά κοσμημάτα της άνευκλιητα, από τεχνικής άπόψεως. Η έκκλησία ατή χτίστηκε με έράνος, εις άνάμνησιν της άπολιτωσεως της Μόσχας από τούς Γάλλους. Χτίστην δε επί πενήντα δόλοκληρα χρόνια και στοιχισε 250.000.000 χρυσά φράγκα ...

***

«Μου ζή λ - Γ κ ρ ε κ», δηλαδή «Έλληνική μουσική, δνομάζον οι Γάλλοι τόν θέρυβα, που κάνουν μερικώ όταν ροφούν τόν ζωμό τους.

Γιατί «Μου ζή λ - Γ κ ρ ε κ» ; Οι Άλλοι λοιπ ροφούν τόν ζωμό τους...άθροβως ; "Η Άλλοι έχουν τ' όνομα κι' Άλλοι τή χάρι ;

***

Στήν Κολομβία, οι Ιθαγενείς 'Ινδοί δόλοκληρο τόν χρόνο τρέφοντα, σχεδόν άποκλειστικά με τιά παχτάτα ψάρα, που όνομάζοντα «ουλίκονας». Τό ψάρι αυτό έχει μήκος 14 δακτύλων και εινε τόσον παχύ, ώστε τό χρησιμοποιούν και ως λαμπάδα ! Τό ψάριμα του άρχίζει στις 20 Μαρτίου και οι 'Ινδοί, μόλις πιάσουν τό πρώτο ουλίκονας, μαζεύονται γύρω του και...τό έξηγούν για που λόγο εινε άναγκασιόμια να τού άραφούν τήν ζωή του ...

***

Η θεριατική μηχανή πρωτοχρησιμοιήθηκε στις 'Ηνωμένες Πολιτείες στα 1830 κι' άνακούφισε σημαντικά τούς γεωργούς.

***

Κατά τό 1923 καταβροχθίστηκαν στό Παρίσι 32.958 άλογα, μουλάρια και γαϊδάροι ! Τό πρώτο χασάπικο άλόγων, μουλάρων και λοιπών ζώων τού είδους αυτού άνοιξε στό Παρίσι στα 1866.

***

Τό 1878 ο στόλος μας άπετελείτο από 18 ισκρά και μεγάλα πλοία, επί τών οποίων έτίδανταν 1.450 άνδρες.

μύρρα. Στά φρούτα όμως ο Νιτού παρουσιάστηκε κρατώντας θριαμβευτικά ένα μουκάλι στο χέρι.

—Αυτό που βλέπετε, εινε δική μου έφευρεσι ... φώναξε. Είσαθε οι πρώτοι που θα τό δοκιμάσετε... Καρλόττα, Λουκιανέ, βλέπετε τούς φίλους μας άποδώ ; "Ε, λοιπόν, εινε έκτακτομυρθώχ από τήν περίφημη «Ραβγκοτίνη», που βρήκε ο γέρο - Λεουρντάς... Τό λοιπόν, δρίστε να πούμε τώρα και μεις, να δοκιμάσουμε τή «Νιτουζίνη». Θα τήν λαμβάνω στην άγορά και θα δήτε τί έχει να γίνη ! Πιέστε, λοιπόν, άντε, στην ίγεία σας ! Εινε τονωτικό, μαλαχτικό και θροσιστικό. Είχα γριππή και μ' αυτό έγινε καλά ...

—Ο άνδρας μου έγινε στοιμύ στο μεθύσι ! Ξέηγησε ή κ. Νιτού.

—Ο έφευρέτης όμως ήταν πειά ένδοξοισαμένος και δέν σταματούσε.

—Θά ξεδιήνω διακόσιες χιλιάδες φράγκα για τή ρεκλάμα ... φώναξε πάλι. "Όλος ο κόσμος θά μιλήν για τή «Νιτουζίνη»... Θα δήτε... Θα γίνη πάταγος ... Ξέρω 'γώ άπ' αυτά... Πιέστε λιγάκι ακόμη, ε ;

Μπάλωσα ! ...

Ένώ ξαναγέμιζε τά ποτηράκια, ο γυός του ο Κιστριανός είχε τήν έπιπνοσι να τούς φωτογραφισή. "Όλη ή οικογένεια κι' οι καλεσιόμιοι πήραν λόδα, με τό ποτηράκι στο χέρι. Πήγαν κατόπιν να έποκεισθούν τό εργοστάσι, τά ύπόγεια που φυλάγαν τά κρασιά και τό κατάστημα.

***

—Όψρ ... στέναξε ευχαριστημένη ή κ. Λεουρντάς, όταν βρήθηκε στο τραίνο, άντίκρου στον άνδρα της. Μπορώ να πώ πως ύπέφερα ύπερβολικά έκεί μέσα. Τί κτήνη ! Δέν είν' άνάγκη ούτε κάρτα να τούς στείλωμε για να τούς ευχαριστήσουμε. Ειςχώς, ούτε θα τούς ξαναϊδούμε, ούτε θα ξανακούσουμε γι' αυτούς ...

Σ' αυτό όμως έπεσε έξω ! "Υστερ' από όχτώ μέρες, ο κ. Λεουρντάς ψαλλίδεσε φηγοχς τή γενεάδα του, όταν έσχινακί μπειρο τό δωμάτιό του ή γυναίκα του, με τήν ποικασία, κατακίτηνη, έτομη να λιποθυήσιν. Κρατούσε μιά έφημερίδα στο χέρι. Με τό δαχτύλο της που έτρωγε, τοδίδεξε στην τετάρτη σελίδα μιά πελώρα εικονογραφημένη ρεκλάμα. "Ο κ. Λεουρντάς λίγο χόντερε να κοπή με τό ψαλλίδι από τήν κατάκίτηξ του : Είδε δημοσιευμένη στην έφημερίδα —και σέ τί υπεβλήσιν, Θεέ μου ! — τή σσηνή που φωτογράφησε ο νεαρός Λουκιανός, γύρω στό τραπέζι, τόν ίδια τόν έαυτό του, κι' έλη του τήν γενεάδα, τήν Έλένη στο πλάι του γελαστή και ποιωτή, έπειτα τήν κ. Νιτού με τήν άπαράτηη ταυδιά της, που λησιόνησε να τήν βγάλη, και τήν Καρλόττα, τή στιγμή που ο κ. Νιτού γέμιζε τά ποτηράκια τους με τήν περίφημη «Νιτουζίνη» του ! Με πελώρια κεφαλαία γράμματα, διάβασε κατόπιν τά έξής :

«ΑΥΤΟ ΛΕΓΕΤΑΙ ΔΟΞΑ !

"Ενα πρόγευμα εις τήν Ήσπαυιν του περιφήμου έφευρέτου της θαυμαστής «ΝΙΤΟΥΖΙΝΗΣ»

—Εινε άριστούργημα ! Είπε ο φίλος του κ. Νιτού, κ. Λεουρντάς, υιός του διασημού έφευρέτου της «Ραβγκοτίνης», όταν δοκίμασε τήν «Νιτουζίνη».

—Και πολύ άνώτερη από τό λικέρ του πατέρα σου, πρόσθεσε ένδοξοισαμένω ή κ. Λεουρντάς, που έπιε κι' ατή τρία μουκάλια άπάνωτά.

Πίνετε, λοιπόν, «Νιτουζίνη» ! Πωλείται εις όλα τά καλά κατάστηματα.

Σας τήν ουσιαστά τό ζεύγος Λεουρντάς, που ζέρει από κρασία ! ...»

Οι δύο σύζυγοι δέν πρόλαβαν να βγάλουν άγνα.

Η σσηφορά ήταν άβάσταχη. Και σωριάστηκαν στο πάτωμα λιπόθυμοι : "Ο κ. Λεουρντάς, ή γενεάδα του, ή κ. Λεουρντάς, ή άξιοκρεία της, ή κελιά της, ή μοχηρία της, κλπ. κλπ.

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

(Στον άδελφό μου)

Στου σπιτιού μου τό μπαλκόνι, ήτανε ένα λουλούδι άμορφο και θροσερό. Έτσι ήταν κι' ή ζωή του, του καλού του άδελφού μου.

Μά μιά μέρα μέσ' στη νεότη, έμάρσθηκε ή ζωή του, κι' όλα έμειναν νεκρά, όλα μείναν ρηματωμένα, μείναν παρατομμένα, πώς δέν θα τόν δώνε πειά.

Τό λουλούδι μαρμαμένο, ήτανε ξερό, θλιμμένο, σάν να τδκαψε ή φωτιά. Κι' έφυγε κι' αυτό μαζί του, λέξ και ήτανε ή ψυχή του, να τού κινή συντροφιά.

'Αθήνα

ΑΡΙΑΔΗΝ ΒΕΛΜΟΥ

